

КНИЖАРСКА ДУМА

Излиза веднъж седмично

Абонаменти:
За година . . . 60 лв.
За 1 брой . . . 3 лв.

Такси:
За търговски реклами
2 лв. на кв. см. По-го-
лемите реклами по спо-
разумение. — Годишни,
венчални и скръбни
известия по 50 лв. Мал-
ки обявл. 1 л. на дума.
Урежда редакция, комитетът

Гл. редакторът: Д. Димитровъ

Всички статии и други писма за вестника
се изпращат на главния редакторъ —
Д. Димитровъ — Варна.

**Ратникъ за Книжарския Съюзъ
въ България**

Администрация — Варна

Всички суми за вестника и за реклами
се изпращат до редакцията — Варна.

Покана.

Книжарската централа за разпространение на печатни произведения ще има своето учредително събрание на 7 август в София.

Поканват се да присъствуват на това събрание:

- 1) Всички книжари, записани вече за членове на централата;
- 2) Всички книжари, които още не са се записали, но които са решили да стават членове на централата;
- 3) Всички издатели, писатели и преводачи, които се интересуват от учредяването на централата и биха желали евентуално да влязат в връзки с нея, било като командири, било като контрагенти.

Дневен ред:

- 1) Откриване, избиране бюро и комисии;
- 2) Изложение върху назначението на централата и разисквания върху това изложение;
- 3) Окончателно конструиране на централата;
- 4) Приемане устава;
- 5) Избор на управ. тяло;
- 6) Разни.

Предъ конгреса.

Бурния периодъ въ живота на книжарската професия — организиране на книжарското сдружение — периодъ пъленъ съ идеализъм, възторгъ и въодушевление за творческа дейностъ е вече въ историята на книжарството. Днесъ ние имаме вече да съществува книжарско сдружение; макаръ слабо и хилаво — то е фактъ, рожба на на това време. Активна и пасивна за състоянието на сдружението ни къмъ днешна дата е напълно името на книжаритѣ въ България. Ако това сдружение е на една завидна висота, и е въ ролята си на професионална организация, която е създавала единъ професионаленъ моралъ, едни колегиални взаимоотношения и е открило единъ правиленъ пътъ на развитие на професията ни — безпорно то е гордостъ на само за ръководството му, но и за неговитѣ членове-книжари. А ако то е слабо и хилаво — търсенето решки е другъ въпросъ — безспорно то ще бжде за укоръ,

както за ръководството, така и за книжаритѣ, че не са могли да го издигнатъ на нужната висота. Още повече, че не вървамъ да има днесъ нѣкой, който ще постави въпроса, трѣбва ли или не трѣбва да съществува книжарското сдружение — тъй като по инстинктъ ние чувствуваме нуждата отъ него, за да не търсимъ аргументитѣ на разума. Тогава?

Ето ние сме предъ VII конгресъ на нашето сдружение. Отъ отчета на Управит. съветъ ще узнаемъ до где сме стигнали въ организационно отношение и какви постижения имаме. Ние може би предчувствуваме едно положение, което не ще ни заповоли. Ние може би ще констатираме едно състояние на сдружението ни еднакво за укоръ, както за ръководство, така и за членоветѣ-книжари — и при това положение всички да сме виновни.

Вѣрно е, че сме млада професионална организация, вѣрно е, че сме организация на търговско съсловие и като такова затворено въ своя егизмъ, вѣрно е, че бранша ни е много разпокъсанъ за да нѣмаме напълно-книжари съ книжарски менталитетъ, вѣрно е, че имаме много плевели въ професията си, и т. н. т. н. много други смекчающи вината ни обстоятелства — но още по вѣрно е, че живота чука съ силата на една неоспорима необходимостъ ние да сме организирани, да сме единни въ общитѣ постижения за професията си. Едритѣ търговци се картелиратъ за изгодни цени, и за използване пазаря въ неговия максимумъ печалби за тяхъ. За насъ има по благородна целъ — получаване на изгодни цени за ефтина продажба. Ние не спекулираме, а даваме норма на ценитѣ и възможностъ за попълна и широка консумация средствата на просвѣтата и културата — ние сме културтрегерска професия въ нейния найпълненъ смисълъ на думата. А къмъ тая целъ се отива по пътя на една морализирана професионална ориентировка — единствено възможна при съществуването на едно общо сдружение, като нашето, което има тия задачи. Всѣки новъ денъ ни носи нови изненади — ние не трѣбва да остаряваме съ своята си организация на професията, а да сме леко под-

вижни, и достатъчно практични, шото неизгодитѣ да ни бждатъ добре пошли за едно по-идеално подреждане на търговията ни. Който се оплаква отъ днешното си тежко положение, де-бело подчертава своята неспособностъ и некадърностъ да си помогне. Лесно е да се констатира едно безисходно положение, мжното е да се посочи изхода — и къмъ това трѣбва да ни бждатъ усилията. А това става когато всѣка професия, респективно нашата, е единна, и професионалниятъ колективитетъ е повиканъ на обща работа за днесъ и за утре. Поста който бди за защитата интереситѣ ни е сдружението — то е което въ името на една конкретна своя политика ще отстоява нашитѣ професионални интереси.

Въ живота, както на отделната личностъ, така и въ [тоя на колективитета, линията на развитие винаги се движи по зигзази — правата линия е изключение. И по моя оценка зигзазитѣ сж едно указание за вложенъ упоритъ трудъ, за съществуването въобще на опити за търсенето целта. И ако се е стигнало до задънена улица, това не е още белегъ, че усилията и средствата сж отишли напусто. Поврати назадъ е имало, и ще има. Тия нѣколко думи сж за обезверенитѣ и недовѣрчиви колеги, които съ бързитѣ си пристъпи сж желали да спечелятъ въ името на професионалнитѣ придобивки светкавични успѣхи. Нуженъ е единъ новъ менталитетъ, тоя на днешния човѣкъ — бавно, но сигурно завоювани придобивки.

Тогава? . . . отговарямъ: Средства и начини за борба, ръководство и лица ще смѣняме, но твърдо и решително ще вървимъ по пътя на професионалното си организиране, и съ това ще откриваме възможноститѣ да модернизираме професията си, за времето въ което живѣемъ, и за условията, както ни слага живота. Въоръжени съ това съзнание, ние ще бждемъ винаги доволни, както отъ себе си, така и отъ Сдружението си — че сме създали предпоставки за едно по-свѣтло бжде.

Съ това съзнание у делегатитѣ, ние ги приветствуваме съ добре дошли.

Носифъ Колевъ.

Нѣма ли да поумнеемъ?

Не веднажъ и не отъ одного сж се изнасяли въ колонитѣ на в. „Книжарска защита“ и „Книжарска дума“ причинитѣ за неуспѣха на Книжарската организация, — неуспѣхъ, толкова голѣмъ, че нѣма да сберкамъ ако си послужа съ думата крахъ. Пишущия тия редове имамъ случая да се изкажа, като изтъкнахъ, че главната причина е, че ние отъ самото начало дори до сега, въ недоумислието си изместваме въпротитѣ съ които трѣбва да се занимаваме днесъ и ги заместваме съ тия, които времето ще има да ни наложи полиръ година, десетъ или сто. Съ други думи, започваме отъ тамъ, гдето трѣбва да свършимъ. Нѣма да се спирамъ на повдигнатитѣ съ такава жаръ отъ нѣкои въпроси за основаване банка, книженъ складъ, книгоиздателство. По тия толкова шумни въпроси напълно се капитулира, като на полесражението, както при всѣко поражение, оставихме трофеи, които се използваха отъ другата страна. Ще се спра за моментъ само на учебникарския въпросъ и то затова, че има още колеги, които мислятъ, че тоя въпросъ е така лесно разрешимъ само отъ насъ, че книгоиздателствата нѣма въ лични разбираня и интереси противоречиви на нашитѣ. За да се спра на последното, наведе ме на мисълта статията на колегата М. Косталевски, поместена въ последния брой на в-къ „К. д.“, въ втората частъ на която дописка колегътъ К. повдига дума за представителства и репрезентателства — единъ отъ нѣколкото голѣми въпроса, които доведоха краха. И ако мнението на К. се споделя и отъ други, следва, че и въ предстоящия конгресъ ще се повторятъ стереотипнитѣ речи и резолюции отъ които само вреда ще има организацията и ще бжде поставена пакъ въ ролята на мъничето въ една отъ криловитѣ басни. Това не трѣбва да става. Нека всѣки съюзенъ членъ се абстрахира отъ тѣсногърди лични интереси и съ баланси за загубитѣ и печалбитѣ отъ петгодишната дѣйностъ отъ организацията се яви на конгреса. Само при такъвъ случай може да се очаква ползотворна работа. Игнѣкъ всичко е лжжа.

Въ интъкъ добре изнесената въ първата си частъ статия г. Косталевски повдига въпросъ за моралния цензъ, който всѣки членъ на организацията трѣбва да притежава. Тоя въпросъ заслужава да се обсъди съ пълна сериозностъ, защото и на моралния менталитетъ на съюзнитѣ членове, ние сме гледали много леко, както и при разрешаването голѣмитѣ въпроси. По тоя поводъ нѣка ми бжде позволено да отбележа че и въ нѣкои отъ конгреснитѣ ни събрания много леко се е гледало на тоя въпросъ. Има случаи когато конгреса широко е отварялъ вратитѣ си и чулъ ли не съ акламация е приемалъ наново изключени членове, безъ последнитѣ да сж дали какви годо доказателства за изправление, безъ дори да е искано мнението на местното дружество. А знайно е какъвъ отрицателенъ резултатъ

дават такива немислени решения. Нека се надяваме, че в конгреса ще бъде вложен повече умът от колкото чувствата. S.

Впечатления и бележки. (Продължение)

От онова, което знаем за състоянието на съюза и откъслечните сведения, които имаме от отдалени колеги, впечатлението ни беше, че изобщо книжарството в страната гледа на Съюза, като на една безполезна и никому ненужна организация и за това се отнася към нея или безучастно или пъкъ рязко отрицателно.

Обиколката, която направих, ми даде и в това отношение твърде ценни впечатления, които считам за необходимо да изложя сега — предъ конгреса, като отложка временно изложението на впечатленията си от всеки град поотделно.

Понее бях натоварен да събирам членския внос, азъ тръбваше да заговоря съ всички колеги и по въпроса за съюза, за неговото значение, както и за досегашния му актив и пасив.

Три четвърти от тия колеги признават напълно значението на съюза и необходимостта от неговото поддръжане. И затова част от тях веднага платиха членския си внос, друга част отложиха това за по време на конгреса. Наистина сега е твърде неблагоприятно време за събиране членски вноски. И въпреки че по никакъв начин то не бива да се оставя за лятния сезон.

Всички тия колеги признават, че като професионална организация, съюзът има значение преди всичко за професионалното възпитание на колегията. Че на конгресите призовават сладки приказки, че взимаме громки резолюции и правим категорични декларации, които още на другия ден забравяме — всичко това се свива като резултат на слабата ни професионална подготовка.

Преди да преминем към нарушението на тия си декларации, обаче, всички ние прекарваме един по-дълъг или по-кратък период на колебание и душевни терзания. И въ този период ние се превръщаме, ние се възпитаваме. И като чувстваваме, че нарушението по взетите решения е някакво светотатство, ние винаги търсим да се оправдаем с постъпките на своите колеги.

От всички книжари, с които се срещах, само един единствен имаше куражът да ми заяви: „Търговията е свободна, никакви норми не бива да я ограничават, никакви решения в това отношение не бива да се взимат. Азъ правя и ще правя това, което ми се диктува от моите интереси“. Всички останали колеги, които сж нарушавали грубо взетите решения, се опитваха да се оправдаят с поведението на другите и да хвърлят вината върху тях, всички тѣ се опитваха да се изкарат жертва на чуждата алчност.

А този факт говори твърде много, говори твърде утешително. Щомъ като всички признават разумността и необходимостта от норми въ въ своята търговия, щомъ като могат да се сърдят на своите колеги за това, че сж нарушавали тези норми, щомъ като, най-сетне, сами се опитват по всякакъв начин да оправдаят своите нарушения, като наложено от вън, — то значи че съюзът е на прав път като изработва такива норми, като се мъчи да убеди всички въ тяхната обща полезност и като търси санкции за тяхното зачитане.

И ще трѣбва да продължава по този път, ще трѣбва и въ бъдеще да потвърждава и разширява изработените норми за книжарска търговия, ще трѣбва да ги мотивира колкото може по-убедително, да потърси и съответни санкции за тях. Плюсъ това, той ще трѣбва да премине и към едно конкретно посредничество между колегите с целъ да открие виновността на всѣ

кого от тях и да ги доведе до общи разбирателства.

Всички тия колеги признават значението на съюза и като колективна съвест, колективен изразител на книжарството. Постоянно ни плакостат от разни страни, отнемат части от нашия пазар, подхвърлят ни на една неополна конкуренция, тормозят ни съ непосилни и неправилни данъци и други тяжести, отказват се от поети спрямо насъ ангажменти и ни налагат каквито условия искат. — Има ли кой да ни запази от всичко това има ли поне кой да протестира противъ него от името на книжарството? Единствено съюзът има тази възможност и това право, единствено той дава израз на нашата способност да виждаме злото, да се възмущаваме от него, да протестираме противъ него, да се борим, най-сетне, противъ него.

И нима стойността на една професионална организация се състои само въ придобитите резултати, въ завоюваните позиции, въ отблъснатите нападения. Та коя професионална организация може да се похвали съ такава мощ, че да е годна да отстоява като гранитна крепост интересите на своите членове?

Нашият съюз е твърде млад, за неговите сили ние не бива да си правим илюзии, придобивки реални не можем да искаме от него. Достатъчно е само той да бъде буденъ на своя пост, да вижда навреме злините които ни тежат или които ни заплашват и своевременно и мотивирано да подига гласъ противъ тях от името на книжарството.

А това, по общо признание, съюзът е правилъ твърде редовно и акуратно и за това заслужава не само да се подкрепя и поддържа, но и да се разрасти и затвърдява за да може да мине и по-нататък въ изпълнението на своите задачи.

Въ някои градове азъ направих обща събрания на книжарите, въ други говорих поотделно съ тях. И въ единия и въ другия случай впечатлението ми е, че интересът и преданността къмъ съюза сж достатъчно повишени и че на тази годишния конгресъ ще има единъ напливъ от посетители. На какво се дължи този повишенъ интерес — не е тукъ мѣстото да разглеждамъ. Достатъчно е, че се констатира този факт. Конгресът, от който ни делят само няколко дни, ще покаже до колко сж прави тия ми впечатления.

Срѣщахъ и колеги, които сж загубили всѣка въра въ съюза. Повечето от тия колеги сж хора, които никога не сж бивали негови членове и които не получават вестника.

Мнозина от тия колеги намират, че съюзът напразно се опитва да премахне конкуренцията въредъ книжарството. Споредъ тяхъ книжарътъ е неоправимъ егоистъ и за това сж излишни всѣкакви опити за обуздаването му. А не се ли постигне единство вътре въ професията, силата на съюза и спрямо външните фактори ще бъде ефимерна. За това нека всѣки самъ си тегли теглото, нека всѣки самъ да си търси и цѣра на болките.

Съ мнозина от тия колеги азъ водихъ по-продължителенъ разговоръ и се опитахъ да ги спечеля за съюзната кауза. Съ мнозина, обаче, не можахъ да приказвамъ по-дълго поради бързане.

Уверенъ съмъ, живота скоро ще убеди тия колеги много по-вещо от менъ, па и от когото и да е.

Господинъ редакторе,

Управителния съветъ на общото сдружение на търговците книжари въ България въ заседанието си на 4-то разгледа уводната Ви статия „Професионална или търговска централа“, помѣстена въ брой 23 отъ 22 юни т. г., въ която изброявате причините за тежкото положение на книжарството, слабостта на Книжарския Съюзъ да сплоти около себе си масата на книжарството и да импулсира неговата воля за борба

въ защита на общо-книжарските интереси, и намирате, че за да свърже по-здраво самото книжарство, съюзътъ се указалъ недостатъченъ съ своята чисто административна организация. За да се увеличи нейното значение и авторитетъ, въ свързка съ административната организация, да се създаде и една стопанска такава, като допълнение и упоръ на първата.

Следъ това разглеждате обекта на стопанската организация, като се установяватъ въ създаването на една централа за разпространяване на прочитната книга.

Понее въ горната статия на много мѣста е свързано името на съюза съ създаването на въпросната централа, възможно е много от колегите въ Царството да попаднатъ въ заблудението, че инициативата за създаване тази централа изхожда от самото Сдружение, ето защо Управителния съветъ счита за нужно да оповѣсти на колегите книжари, че инициативата за създаване централа за разпространяването на прочитната книга е частно дѣло на няколко колеги и че общото сдружение няма нищо общо съ тази Централа.

Молимъ да се даде гласност на настоящето въ единъ отъ най-близките броеве на вестника Ви

Съ почитъ

Председателъ: Бр. Касжровъ
Секр. касиеръ: Р. Чипевъ

Б. Р. Редакцията схваща този въпросъ точно тъй, както го схваща и п. пр. на Упр. Съветъ и съ готовностъ дава мѣсто на горното разяснение.

Още инициативи.

Въ брой 18 на в. „Книжарска дума“ посочихъ инициативите на Бюро „Учител“, сп. Книгописъ и на Д-во „Българска кооперативна книжнина“. Първите две инициативи не проявиха по-нататъшни аспирации, макаръ и да функциониратъ по-вече или по-малко въ своите специални области.

Българска кооперативна книжнина, обаче, минава къмъ по-сериозна дѣйност. Тия дни г. Г. П. Минчевъ, директоръ на д-ството и г. Ал. Паскалевъ — членъ делегатъ, сж въ обиколка по записване кооператори и организиране мрежата на своите представители.

Отъ разговора, който имахъ съ тяхъ заключавамъ, че тяхната инициатива не само не ще бъде въ разрѣзъ съ насъ, но има твърде голѣма въроятностъ да влезе въ разбирателство съ насъ, като използва образуваната отъ насъ мрежа.

Нека се надяваме, че кооперативната просвета ще намѣри не само пѣтищата на своето организиране, но и условията, при които ще може да се разнесе чрезъ прѣки разпространители на книгата — книжарите.

Днесъ чета въ вестника за подемаването на една нова инициатива.

Основано е въ София книжовно-уредническо бюро „Златна Струя“ — Алабинска № 38, за разпространение на книги, списания, периодически издания, вестници, да събира реклами, да стилизира и препиства ръкописи и др., да корегира дадени за печатъ произведения и др. Директоръ на това бюро е бившия главенъ ревизоръ при Бѣлг. Земл. Банка г. Анг. Д. Поповъ.

Това бюро е поискало отъ изда-

телитѣ списъкъ на тяхните книги и условията имъ за тяхното разпространение.

Какъ ще имъ се отзоватъ г. г. издателите и дали ще може да се реализира и тая инициатива — не знаямъ.

Характерно е на всѣки случай какъ се нахвърлятъ върху тъй много окаявания книженъ пазаръ охотници отъ разни посоки.

Не ще ли сепне това г. г. книжарите!

До колегите, които се занимаватъ съ прочитни книги.

1) Азъ вече обикалямъ страната и записвамъ членове на Централата. Има пунктове, обаче, които прескачамъ, поради неудобните имъ съобщителни средства. Нека колегите отъ тия пунктове не се сърдятъ — не бива да искатъ отъ мене повече отъ онова, което мога. Тия колеги ще трѣбва да се интересуватъ сами и да се отнесатъ за по-подробни сведения до ония книжари въ най-близките пунктове, които сж вече посетили, или да дойдатъ на конгреса. И за своето решение, ако не дойдатъ на конгреса, ще трѣбва да ми пишатъ направо до Варна.

2) Централата ще снабдява редовно своите членове съ всички съществующи и новизни книги. За да може да прави това, обаче, тя трѣбва да знае за всѣки книжаръ кои книги има и кои нѣма. Ето защо необходимо е всички книжари да й изпратятъ списъкъ на наличните си книги. Сега е най-удобното време за това. Желателно е всички колеги, които работятъ и ще работятъ съ прочитни книги да ми изпратятъ въ Варна списъкъ на книгите си, като използватъ за съставянето му, когато дойдатъ на разни издателства.

3) У мнозина колеги има струпани маса книги, които тѣ нѣжно биха могли да пласиратъ съ собствени сили. Централата ще вземе излишните книги на таквото колеги и ще ги разпредѣли тамъ където бързо имъ продаване е по-въроятно. Нека колегите да ми изпратятъ списъкъ на книгите, които поставятъ на разположение на Централата. Надявамъ се, че още тая зима ще можемъ съ общи сили да очисти́мъ голѣма частъ отъ тия книги.

4. Непосредствено следъ конгреса на Съюза, т. е. на 7 августъ ще има заседание на Централата. Разбира се на това заседание ще доприсъствуватъ само членовете на Централата. Но до тогава азъ не ще мога да обикаля цялата страна. Ето защо всички непосетени до конгреса колеги, които желаятъ да станатъ членове на Централата, ще трѣбва да дойдатъ въ София и тамъ да се запишатъ.

30% ОТСТЪПЪ ЗА КНИЖАРИТЕ

ДАВА ИЗДАТЕЛСТВОТО НА
НОВАТА КНИГА

ТАЙНАТА на МОРЕТО

(ИЗПОЛУЗВАНЕ на МОРЕТО
ОТЪ ДЕЦА И ВЪЗРАСТНИ)

отъ Д-ръ Зах. Гановъ.

Разкошно, броширано издание
съ многоцветна корица и 120
страници текстъ. Цена 25 лв.
Доставя се отъ автора — **ИЛЪСЪ**.

Отъ мастилениятъ прахъ
„ENGSTFELD“

само се получава най-доброкачествено мастило, всички цѣвове, което не дава отайка и не разяжда перата.

Книжари, побързайте съ поръчките си при фабр. представител Ст. Д. Димчевъ и при книжарница Д. Димитровъ, Варна.